

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIAT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:

BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDAŃSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Skwer Kościuszki 16, tel. 17-20; KATOWICE, Al. 3 Maja 34, tel. 305-65 i 310-91; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 104-99 i 105-00; LWÓW, Akademicka 11, tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 121, tel. 101-11 i 115-24; POZNAŃ, Fredry 8, tel. 28-57, 28-58; TORUŃ, Pl. Bankowy 2, tel. 12-63; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 6-74, 17-85 i 18-75.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 411. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 lipca 1939 r. o ustaleniu nazw niektórych miejscowości w powiatach: lubawskim, świeckim, tucholskim i wąbrzeskim w województwie pomorskim.

Poz. 412. Zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 lipca 1939 r. Nr AA. 17e 175 o odebraniu debitu komunikacyjnego.

WYSZEDŁ Z DRUKU NR 64 DZIENNIKA USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ Z DNIA 24 LIPCA 1939 R., ZAWIERAJĄCY TREŚĆ NASTĘPUJĄCĄ:

USTAWY:

Poz. 428 — z dnia 13 lipca 1939 r. o popieraniu melioracji wodnych dla potrzeb rolnictwa.

Poz. 429 — z dnia 13 lipca 1939 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

Poz. 430 — z dnia 21 lipca 1939 r. o utworzeniu izb rolniczych z siedzibami w Stanisławowie i Tarnopolu oraz o ustaleniu okręgów działalności tych izb.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA

Poz. 431 — Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lipca 1939 r. o zmianie granic gmin miejskich i wiejskich w powiecie szamotulskim, województwie poznańskim.

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

Poz. 432 — z dnia 12 lipca 1939 r. w sprawie rozciągnięcia na Kolonię Adenu konwencji z dnia 26 sierpnia 1931 r. między Polską a Wielką Brytanią w przedmiocie postępowania w sprawach cywilnych i handlowych.

Poz. 433 — z dnia 12 lipca 1939 r. w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Polską a Szwajcarią z dnia 23 grudnia 1938 r. w sprawie uregulowania płatności handlowych między ziemiami włączonymi do Polski w 1938 r. a Szwajcarią.

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oO—

Zarządzenia Władz Naczelnych.

—oO—

411.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 18 lipca 1939 r.

o ustaleniu nazw niektórych miejscowości w powiatach: lubawskim, świeckim, tucholskim i wąbrzeskim w województwie pomorskim.

Na podstawie art. 2 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ustaleniu nazw miejscowości i o numeracji nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 850) zarządzam co następuje:

§ 1.

Ustala się nazwy następujących miejscowości w województwie pomorskim:

1) Niemieckie Brzozie w gminie wiejskiej Kurzętnik, w powiecie lubawskim na „Brzozie Lubawskie”;

2) Niemieckie Łąki w gminie wiejskiej Świekatowo, w powiecie świeckim, na „Małe Łąki”;

3) Niemieckie Stwolno w gminie wiejskiej Grupa, w powiecie świeckim, na „Stwolno”;

4) Niemieckie Okoniny w gminie wiejskiej Sliwice, w powiecie tucholskim, na „Okoniny nad jeziorem”;

5) Niemieckie Łopatki w gminie wiejskiej Książki, w powiecie wąbrzeskim, na „Nowe Łopatki”.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Stawoj Składkowski.*

—oO—

412.

ZARZĄDZENIE MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 17 lipca 1939 r. Nr AA. 17e 175.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 8 ust. 1 Prawa prasowego z dnia 21 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 608) niniejszym odbiera debity komunikacyjne niżej wymienionym drukom i zakazuje ich rozpowszechniania na obszarze Państwa.

1) czasopismu „Deutsche Allgemeine Zeitung” — wydawanemu w języku niemieckim w Berlinie;

2) czasopismu „Neues Wiener Tageblatt” — wydawanemu w języku niemieckim w Wiedniu;

3) czasopismu „Illustrierte Kronen-Zeitung” — wydawanemu w języku niemieckim w Wiedniu;

4) czasopismu „Der Volksdeutsche” — wydawanemu w języku niemieckim w Berlinie;

5) czasopismu „Kölnische Zeitung” — wydawanemu w języku niemieckim w Kolonii;

6) wydawnictwu agencji urzędowej gdańskiej „Danziger Pressedienst” — wydawanemu w języku niemieckim w Gdańsku;

7) kalendarzowi „Deutsche in aller Welt” na r. 1939 — wydawanemu przez Volksbund für das Deutschtum im Ausland w Berlinie;

8) wydawnictwu „Der Amerikadienst” — wydawanemu w języku niemieckim w Berlinie;

9) wydawnictwu „Rak” — „Rassenpolitische Auslands Korrespondenz” wydawanemu w języku niemieckim przez Antklaerungsamt fuer Bevoelkerungspolitik und Rassenpflege w Berlinie;

10) biuletynowi agencji „Wirtschafts-Informations-Dienst W. L. D.” wydawanemu w języku niemieckim w Gdańsku.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Godlewski.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

—oO—

Z General. Insp. Sił Zbrojnych.

Pan Marszałek Polski Edward Śmigły-Rydz otrzymuje w dalszym ciągu listy od obywateli pełnych zapału i patriotyzmu, w których proszą Pana Marszałka o zaliczenie ich do szeregów „żywych torped”, gdyż pragną życie swe poświęcić dla Ojczyzny. M. in. ostatnio listy takie nadeszli: Władysław Boruch, Maksymilian Koerner, Adolf Loewin, Aleksander Kurczewski, Leszek Staromiejski, Andrzej Wróblewski, Franciszek Kwasniak, Władysław Łoboda, Tomasz Rupa, Michał Kucierski, Bolesława Comporkówna, Jan Gołąb, Marian Kaniewski, Mieczysław Rutkowski, Tadeusz Chodorowski, Stanisław Klockowski, Wacław Piecyk, Jan Pałubicki, Piotr Cygan, Kazimierz Markiewicz, Józef Bokina, Aron Szulim Fliigelman, Henryk Lewandowski, Stanisław Trepka, Kazimierz Szczerbiński, Aleksander Bandurewicz, Henryk Dyja, Jan Piczulis, Leon Szelażek, Michał Płocica, Zdzisław Morawski.

—oO—

Z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Świadomie uprawiana przez państwa zaborcze polityka wynaradawiająca, jak i fakt, że urzędnikami stanu cywilnego przed uzyskaniem Niepodległości były osoby, nieznające polskiej pisowni, pozostawiły w księgach stanu cywilnego przykre ślady w postaci skażonej pisowni czysto polskich nazwisk.

Ponieważ księgi stanu cywilnego, jako podstawa wszelkich późniejszych dokumentów urzędowych, mają zasadnicze znaczenie — zniekształcenie nazwisk, bądź też raz dopuszczone błędy w ich pisowni mściły się i mszczą się jeszcze dotychczas na dziedzicach danego nazwiska. Pokrzywdzonych w ten sposób są całe rzesze, a naturalną ich dążność do odzyskania prawidłowego nazwiska rodowego hamowała dotąd bądź nieznajomość obowiązującego w tej dziedzinie prawa, bądź też obawa przed uciążliwym i kosztownym postępowaniem.

Chcąc przyjść tym zainteresowanym z pomocą, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządziło okólnikiem z dnia 17 b. m. wprowadzenie dalszych uproszczeń do trybu postępowania w sprawie prostowania skażonej pisowni nazwisk.

Przywrócenie prawidłowego brzmienia nazwiska osiąga się w drodze sprostowania odpowiedniego aktu cywilnego, nie zaś w trybie przewidzianym dla zmiany nazwisk. Prostować można wyłącznie skażone nazwiska rdzennie polskie. Postępowanie w tej sprawie jest skrócone i przyspieszone.

Zarówno podanie o sprostowanie pisowni nazwiska składane w trybie administracyjnym, jak i decyzja władzy administracji ogólnej, wolne są od opłat stempowych. Podanie o sprostowanie, według omawianego okólnika, może obejmować indywidualną prośbę osoby zainteresowanej, albo też w zbiegu większej ilości osób zainteresowanych nosić charakter prośby zbiorowej. Zgłoszenie być one mogą albo przez zainteresowanych bezpośrednio, albo za ich zgodą na wniosek władzy.

Jeśli podanie o sprostowanie nazwiska składa męczynna żona, objąć ono powinno nie tylko prośbę o sprostowanie aktu jego urodzenia, ale również aktu ślubu i ewentualnie aktu urodzenia nieletnich dzieci. W przypadkach, kiedy zniekształcone są nazwiska nie tylko proszącego, ale również jego pełnoletnich dzieci, rodziców, rodzeństwa lub krewnych, rzeczą proszącego jest przedstawić krewnym tym, w imię wspólnego interesu ujednostajnienia nazwiska rodowego, konieczność wyjednania i z ich strony również odpowiednich sprostowań.

Okólnik nakłada ponadto na władze i urzędy, które by przy czynnościach urzędowych ujawniły fakt posługiwania się przez osoby polskiej narodowości nazwiskiem skażonym, obowiązkiem zwrócenia uwagi i pouczenia tej osoby o uproszczonych sposobach przywrócenia nazwisku prawidłowej pisowni ojczyściej. Władze te powinny okazać zainteresowanym w granicach możliwości także i dalszą pomoc. Szczególne zastosowanie winno to znaleźć przy czynnościach związanych ze sporządzaniem rejestrów poborowych, przy załatwianiu spraw rezerwistów itp.

W tych wypadkach władze sporządzające listy poborowe lub inne wykazy powinny: 1) uzyskać od zainteresowanego, którego nazwisko uległo skażeniu, piśmienne wyrażenie zgody — zarówno na sprostowanie nazwiska, jak i pośredniczenie w sprawie tego sprostowania, 2) zestawienie wykazy zainteresowanych, którzy takie oświadczenia złożyli, 3) zarówno zgłoszenia indywidualne jak i wykazy zbiorowe, zestawione według właściwych okręgów administracyjnych i sądowych przesłać w charakterze wniosku z urzędu właściwym władzom.